

Нешто не ваља и ружи вербални однос („јавни дискурс“) између власти и опозиције у Србији. Нису боље ни јавне изјаве и паролe „наших“ и „њихових“ по питању највеће српске муке, Косова и Метохије. Наше народно представништво могло би само да се црвени од стида слушајући на какво увредљиво и амандмански бесмислено „брбљање“ се свела, у теорији често идеализована, парламентарна расправа. Колико је некултуран ниво таблоидне жуте штампе, првенствено оне која подржава власт, не треба ни спомињати – то је да се обичан човек застиди што живи у Србији. На све ово, тешко је разумети да је кварење политичке културе наша свакодневица на „европском путу“ остваривања „европских вредности“ куда се, миц-по-миц, Србија још увек званично креће. Сме ли се уопште замислити како би било да не газимо по трагу тих вредности?

Опозиција каква год да је, а садашња је пуна међусобно супротстављених ставова и идеологија, мора да критикује власт - то је њена дефиниција. Критика је облик контроле власти неопходан свакој демократији. Али наша власт обзнани и непрестано понавља да је критика заправо мржња - „они мрзе Вучића“, а он им узвраћа и назива „кретенима из Србије“, „фашистима“, „лоповима“... Ризично је однос међу политичарима објашњавати као мржњу (они се сигурно не мрзе, већ вођени интересима пре или касније сарађују) јер би наше друштво могло да се непријатељски подели и међусобно замрзи. Брине то да о таквим негативним последицама политичари и не размишљају, идући све даље од насушно нам потребног културног политичког односа.

Муке са српском политичком културом

Пише: Слободан Орловић
четвртак, 20 јун 2019 03:08

